

Τὸ πλῆθος ἀκίνηται καὶ θεᾶται τὸ παμπάλαιον δημαρχεῖόν του καὶ τὴν πρὸ αὐτοῦ ἐκ λάσπης λιμνοῦλαν.

Διατί ἀκίνηται;

Διότι δὲν εὐρέθη ὁ πρῶτος ὁ κινήσων. Εἶναι ἰδιοτροπία ἢ δειλία τοῦ λαοῦ; Ἀγνοῶ· τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ὁ λαὸς ὁμοιάζει μὲ θάλασσαν, πέλαγος. Γαληνῆ, ἐνόςφ δὲν ἐνοίγει ὁ Αἰόλος τοὺς ἀσκούς του· ἀλλ' ὅταν τὸ παλλικάρι ὁ βορρῆς ἢ ὁ γερωνοτῆς ἐξέλθῃ τῆς τρύπας του, τότε βλέπεις πῶς ἡ θάλασσα ἐκσφενδονίζει τὰ κύματά της κατὰ τῶν βράχων καὶ πῶς πληροῖ τὰς παραλίας ἀφροῦ.

Τί ζητεῖς λοιπόν, ὦ ἀντιπολίτευσις, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅταν οὐ μόνον ἐν μικρὸν λιθάριον ῥίπτεις ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς; Μόνον κύκλοι, κύκλοι, κύκλοι θὰ διαγραφῶσι καὶ οὐδὲν πλεόν. Πρέπει νὰ ἐξαποστείλῃς τὸ παλλικάρι, τὸν βορρῆν, διὰ νὰ συγκινήσῃς τὸ πέλαγος!

Κινεῖται ὁ σημαιοφόρος, ἀκολουθεῖ τὸ πλῆθος καὶ φέρεται πρὸς τὴν θέσιν α' Ἀρμιθιᾶν ὅπου ἡ ἀψὶς πηγνυται.

* *

Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ Βῶλος; Εἶναι πόλις τρίπολις· σύγκειται ἐκ τῶν ακαινούργων τῶν ἀπαλῶν καὶ φρουρίων καὶ τοῦ χωρίου Βῶλος ἢ Γόλος ἢ Δημητριάς. Τὰ ακαινούργια εἶναι ἐκτισμένα παρὰ τὴν παραλίαν καὶ πρὶν μὲν ἦσαν μόνον κατοικία ἐμπόρων, ἥδη δὲ λαμβάνουν τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῇ θέσιν, τὴν τοῦ κέντρου τοῦ Βῶλου. Ὅλον αὐτὸ τὸ διαμέρισμα ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν λεωφόρων Πανεπιστημίου κατὰ τε τὸ μῆκος καὶ πλάτος ἀκολουθουσῶν τὴν παραλίαν, καὶ ἐξ ἐγκαρσίων ὁδῶν στενῶν, ὡς ἡ μεταξὺ τῶν οἰκίων πρῶν Φυτάλη καὶ Ζάνου ἢ τὰ καντούνια Ζακύνθου. Εἰς τὰ ακαινούργια δὲν ἀπαντᾷ τις οὔτε μικρὰ οἰκίαν, οὔτε ῥακενδύτην, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ οἰκίαι εἰσὶ νεωτάτου ρυθμοῦ καὶ μεγάλαι, οἱ δὲ κάτοικοι εὐποροί. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν παλῶν καὶ καινούργιων εὐρίσκειται πλατεῖα παμμεγίστη,

εἰς μίαν ἄκραν τῆς ὁποίας εἶναι ἐκτισμένοι ὁ τουρκικὸς στρατὸν. Πρὸ τοῦ στρατῶνος τούτου τὴν πρῶταν τῆς δευτέρης οἱ μὲν παρεπιδήμοι Ἠπειρώται καὶ Μακεδόνες ἐστησαν τὸν ὀβελίσκον των, ὃν ἐκόσμησαν μὲ διάφορα ἐπιγράμματα, ἅτινα ἀνεγνώσατε εἰς τὴν *Παλιγγενεῖαν* ὁ δῆμος δὲ Βῶλου πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ στρατῶνος δύο πυραμίδας, ἐφ' ὧν ἐθήκε τὰς προτομὰς τοῦ Ῥήγα καὶ τοῦ Πατριάρχου.

* *

Ἡ ποίησις ἐπαίξε κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους πάντοτε τὸ πρόσωπον προαγωγῶν τῶν τελειῶν.

Διατί;

Εἶναι ζήτημα, ὅπερ μόνον οἱ ποιηταὶ τῶν ἐπιγραμμάτων δύνανται νὰ λύσωσι. Ἐγὼ, ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε δὲν κατώρθωσα οὔτε ἐπεχείρησα νὰ γράψω στίχους, οὔτε ὑπὸ φιλοδοξίας τοιαύτης κατελήφθην, πτωχὸς βρακᾶς νηολόγη, δὲν κατώρθωσα νὰ λύσω τὸ ἄλυτον τοῦτο αἶνιγμα.

Ἐν μόνον γνωρίζω ὅτι ἀνάγκη ἡ ἰεὰ τῶν Ἑλλήνων βουλή νὰ ἀπαγορεύσῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς προαγωγίας, διότι ἡ παρθένος ποίησις καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ὑπέστησαν τὰς χυδαιοτέρας τῶν διακορεύσεων. Ἀνάγνωτε τοὺς στίχους, οὗς ὁ δάσκαλος Ἀθανασιάδης ἐποίησε καὶ ἀθρᾶ χειρ ὥραιας κόρης ἔγραψε καὶ ἐὰν τολμᾶτε ἐκφέρετε κατ' ἐμοῦ καταδικαστικὴν ψήφον·

Δούλοι ἐσμέν Μακεδόνες Ἠπειρώται

λύσατέ μας τῶν δεσμῶν, ὦ γενναῖοι στρατιῶται

καὶ ἂν ὡς παρεπιδήμοι ἐδῶ, τὴν εἰσοδὸν σας,

δάφναις ἐκεῖ ἡμεῖς θὰ στέψωμεν τὸ μέτωπόν σας!

Προχωρῶ πρὸς τὴν α' Ἀρμιθιᾶν ἀφ' ἧν τὰ ἐπιγράμματα, καὶ φέρομαι ἐκεῖ παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ πλῆθους.

* *

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΕΝ ΤΩΙ ΑΔΗ.*

Εὐτυχῶς ἡ ἀφίξις ἡμῶν εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰσῆλθον εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἄμαξαν ὁ πρωθυπουργὸς Ἰλαρδὲ καὶ ἡ Α. Υ. ὁ πρίγκηψ Ο, μὲ ἔσωσεν ἀπὸ τοῦ ἐξ ἀσφυξίας θανάτου, ὅστις ὡς μόνον δυσάρεστον ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε τὴν ἀφύπνισίν μου. Πόσα ἀληθῶς δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ εἶπω περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν διαφόρων σταθμῶν (stations) καὶ τῆς ρυπαρότητος τῶν καταχθονίων πόλεων, ἃς ἠδυνήθην νὰ ἐξετάσω κατὰ τὸ διάστημα δέκα ἢ δεκαπέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, καθ' ἃ ἱστάμεθα ἐν αὐταῖς, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβοείας, μεθ' ἧς ἐν τῷ διαστήματι δύο ἢ τριῶν μόνον ἡμερῶν οἱ ἐν Ἀθήναις ξένοι ἀνταποκριταὶ ἐξετάζουσι καὶ μανθάνουσι καὶ περιγράφουσι τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα, τὸν χαρακτῆρα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἀλλὰ μὴ ἐπιθυμῶν ποσῶς νὰ δυσαρεστήσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ «Πλούτωνος» ἢ τὰς δημοτικὰς ἀρχὰς τῶν καταχθονίων πόλεων, ἀρκοῦμαι λέγων ὅτι, ἀφοῦ ἔσχομεν τὴν δυσάρεσκίαν νὰ ἴδωμεν εἰσοιτέσσας τοιαύτας, ἀφικόμεθα

τέλος ἅπαντες ζῶντες, τῶν ἄλλων ἄνευ σώματος, ἐμοῦ δ' εὐτυχῶς μετὰ τούτου, εἰς τὸν μέγαν σταθμὸν τοῦ Ἀδου. Τότε ἡ ὀδηγός μου, ἥτις καθ' ὅλον τὸ ταξίδιον ἐσιώπα, συστήσασά μοι ἐπανεληγμένους ἄκραν ἔχεμυθίαν, ἢ ὅμως ὀλίγον ἐτήρησα, ἐπὶ παντός, ὅτι ἐμελλον νὰ ἴδω ἡ ἀκούσω, ἔφερε με ἐξω τῆς θύρας τῆς ἐξόδου καὶ ἐκείθεν ἀπὸ μικροῦ τινος ὑψώματος μοι ἐδείξεν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς πέντε ποταμοὺς τοὺς περιβρέχοντας τὸ βασιλεῖον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Διός. Αἶφνης, ἐνῶ παρετήρουν θαυμάζων, ἔκρουσε τὸ μέτωπόν της διὰ τῆς χειρὸς δεικνύουσα ὅτι ἀνελογίσθη τι, ὅπερ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν εἶχε λάβει ποσῶς ὑπ' ὄψιν. Πρὶν ἢ λάβω δὲ τὸν καιρὸν νὰ τὴν ἐρωτήσω τί τῇ συνέβη, στραφεῖσα πρὸς τὸ ἀκολουθοῦν πλῆθος τῶν ψυχῶν καὶ διακρίνασα τὴν τοῦ ῥηθέντος πρωθυπουργοῦ, ἔτρεξε ταχέως πρὸς ταύτην καὶ μετ' αὐτῆς ἐπὶ τινος στιγμᾶς συνομιλήσασα, ἐπανῆλθε χαίρουσα πρὸς με. Ἀκούσον, μοι εἶπε. Χάρων, ὁ τοῦ Ἀδου πορθμεὺς, ὅστις μεταφέρει τὰς ψυχὰς πέραν τῆς Στυγὸς, δὲν δύναται νὰ δεχθῇ ζῶντας εἰς τὴν λέμβον του, θὰ ἤκουσες δὲ ὅτι δεχθεῖς ποτε τὸν Ἡρακλέα, ἐτιμωρήθη εἰς ἐνὸς ἔτους δεσμά. Τοῦτο εἶχον ὅλως λησμονήσει, ἀλλὰ χάρις τῇ σύμβουλῃ τῆς πανούργου ψυχῆς τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἰλαροῦ, εὗρον τὸ μέσον, δι' οὗ θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ διαπορθμευσις σου. Μὴ χάνεσαι, μοι εἶπεν αὐτῇ, δωροδόκησον τὸν Χάρωνα καὶ θὰ σιωπήσῃ. Διὰ τοῦ χρήματος τὰ

* Συνέχειαν ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς παιδείας καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λαρίσσης πολλοὶ ἐργάται ἐργάζονται πυρετωδῶς, ὅπως στήσωσι τὴν ἀψίδα, διότι τὴν προτεραιάν οἱ Τοῦκοι ἐκυνήγησαν, ἐδείραν καὶ ἐφυλάκισαν αὐτοὺς. Μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς ἀψίδος, κεκοσμημένης ἐπιγράμμασι, σημαίαις, δάφναις καὶ μύρτοις, παρατάσσονται αἱ μαθήτριά καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, οἱ Ἰουδαῖοι ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντες τὸν ραβδινὸν τῶν φρακοφόρων, οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου τῶν, αἱ σημαῖαι τῶν 24 χωρίων, τὰ ἐξαπτέρυγα, ὁ δῆμαρχος, αἱ ἐπιτροπαὶ αἱ διάφοροι, ὁ ἅγιος Δημητριάδης Ἀγιάς καὶ Ζαγορέας ὑπέρτιμος καὶ ἐξαρχὸς Πελασγῶν (προσέξατε εἶναι εἰς καὶ μόνος), περὶ τοὺς ἑκατὸν ἱερεῖς καὶ κόσμος ὥς εἰ τριακοντακισχίλιοι. Ὅ,τι μὲ συνεκίνησε ἦν οἱ γέροντες Πηλιῶται, οἱ πεσετοφόροι Μακρυνιτωῖται καὶ ἡ πολεμικὴ τῶν σημαία ἣν ἐκράτει ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀγωνισθείσης κατὰ τὴν πρώτην μάχην Μαργαρίτας Κατσούρα, παρ' ᾧ ἔμεινε ἡ ἀγωνισθεῖσα ἡρώτην, ὥραία καὶ ἀφελὴς τὴν ὄψιν ὡς ἀληθὲς ποιμενίς. Καὶ ἔρχονται εἰς τὴν μνήμην μου οἱ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ ἑκείνοι νέοι, οἵτινες ἔπесαν μαχόμενοι κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην μάχην.

Καὶ ὅμως ἡ σημαία τῶν ἦν παρηγκωνισμένη εἰς μίαν γωνίαν μὲ ὅλον τὸ τετρυπημένον ἐκ σφαιρῶν σῶμά της.

Ὁ ἥλιος διασπᾷ τὰ πρὸ αὐτοῦ νέφη καὶ ζεῖδωροι αἱ ἀκτίνες τοῦ χύνονται ἐπὶ τοῦ πλήθους, ὁ δὲ στρατὸς πλησιάζει.

Ἀλλὰ πρὶν ὁ στρατὸς ἔλθῃ, πρέπει νὰ οὐ γνωρίσω μὲ τοὺς συμπατριώτας καὶ συμπατριώτιδας τοῦ Ἰάσωρος.

* *

Ἰππεσθέντων νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν, ὧ κόραι τοῦ Βώλου καὶ τοῦ Πηλίου, ὥστε θὰ μοὶ συγχωρήσητε τὴν ἁμαρτίαν τὴν ἐκ τῆς εἰλικρινείας μου.

Τὸ ὥραϊον ἐν γένει φύλον τοῦ διαμερίσματος τούτου εἶ-

ναι ἀσχημον· καὶ τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι καὶ τὸ μέλλον του, ἦτοι ἡ ἐπερχομένη γενεά, δὲν διαφέρει τοῦ παρόντος. Εἶδον χιλιάδας γυναικῶν καὶ νεανίδων, ἀλλὰ καλλονὴν δὲν εἶδον. Αἱ ἐν Βώλῳ φοροῦσι βαρυτίμους ἐνδυμασίας, δεικνύουσαι τοιοῦτοτρόπως τὴν εὐπορίαν τῶν, αἱ Πηλιώτιδες δὲ ἀπλουστεράς καὶ ποικίλας. Αἱ πλεῖστοι ἔχουσι κόμπην ξανθὴν ἀφθονὴν, ὀφθαλμοὺς μαύρους καὶ τὰ χρώματα τοῦ προσώπου ζωηρά· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ἡ ρίς, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν καὶ ἡ κεφαλὴ εἰσὶ μᾶλλον σουδλερά. Παραδόξως τὸ τῆθος τῶν δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἀνάπτυξιν, ἡ μᾶλλον στεροῦνται κόλπου ὃν τοσοῦτον ἐξύμνησαν οἱ περὶ τὴν γυναῖκα καταγίναντες. Τὸ ἀνάστημά τῶν εἶναι μᾶλλον κομπῶν, οἱ δὲ πόδες;

Εἰς τοὺς πόδας τρέφω ἐξαιρετικὴν ἀδυναμίαν, ἵσως δ' εἰς τοῦτο συνετέλεσε καὶ ὁ μακαρίτης Δημ. Παπαβρῆγόπουλος, ὅστις εἰς τὴν Ἀγορὰν τοῦ ἔχει τὸν ἐξῆς διάλογον μεταξὺ Λουκιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους, οὗς παρεισάγει ὡς θεατὰς ἐν τινὶ χορῷ τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀριστοφ. Ὁ χορὸς βυθίζει εἰς μέθην, εἰς ἔκστασιν, γυμνάζει τὸ σῶμα καὶ καθιστᾷ αὐτὸ εὐκίνητον ὡς γλῶσσαν γυναικῶν.

Λουκιανός. Βέβαια βλέπει κανεὶς καὶ τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν, οὗς σὺ τόσον ἀγαπᾷς.

Ἀριστοφ. Ὅπως ἀγαπῶ τὴν ἡὲ τὴν προμηνύουσαν τὸν ἥλιον.

Οἱ πόδες λοιπὸν, ἡ ἡὲ αὕτη τῶν βολιωτῖδων, εἶναι μεγάλοι, τὰ δὲ ὑποδήματά τῶν οἰουδήποτε εἶδους καὶ κατασκευῆς πάντοτε φοροκοφρά.

Περὶ τῆς ρίνος τῶν, φίλος συμπλωτὴρ μοὶ ἔλεγεν ὅτι αὕτη κατέχει ἐν τῷ προσώπῳ, οἷαν θέσιν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐν Ἀθήναις Ζωοδόχου Πηγῆς πρὸς τὸν ὅλον ναόν. Δύναται τις δὲ νὰ εἴπῃ ὅχι ἡ ρίς τοῦ προσώπου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τῆς ρίνος. Πλὴν ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλη-

πάντα κατορθοῦνται. Ποσάκις δὲν μετέβαλον γνώμην, ὅτε ἔζων ἐν τῷ ἔθνει μου, δι' αὐτοῦ! Ποσάκις τοὺς ἀμφιβόλους τῶν φίλων μου δὲν κατέστησα ἐνθέρμους καὶ τυφλοὺς δαπαδούς μου, ἀνοίγων αὐτοῖς τὴν θύραν τοῦ ταμεῖου! » Κατήλθομεν λοιπὸν πρὸς τὴν ὄχθην τῆς Στυγὸς, ἐνθα εὕρομεν τὸν περίφημον υἱὸν τοῦ Ἑρέβους καὶ τῆς Νυκτός, καταπόρφυρον ἐξ ὀργῆς καὶ χειρονομοῦντα, διότι ἡ ψυχὴ τοῦ πρίγκιπος Ο. ἐπεχείρει νὰ ἐπιδιδασθῇ δωρεὰν λόγῳ Μενιπείου δικαιώματος. Monsieur je suis prince, ἔλεγε σοδαρῶς ἡ ψυχὴ αὕτη εἰς κακὴν γαλλικὴν προφορὰν— Mousouὶ καὶ Mousouὶ, δὲν ἠξέυρω ἐγὼ, ἀνέκραζεν ὁ φοβερὸς πορθμεύς, θὰ πληρώσῃς καὶ ἂν σὰς κακοσυνειθίζωσι τοὺς πρίγκιπας εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἂν ἐπιβάλλεσθε ἐκεῖ, κηφῆνες, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει— Εἰς τὴν ἔριδα ταύτην ἔθηκε τέρμα ἡ χάρις μου. Προσελθοῦσα τῷ Χάρωνι καὶ οἰκείως τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβοῦσα, ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν τὰ διὰ τὸν πρίγκιπα πορθμεῖα, δεικνύουσα με ἅμα διὰ τοῦ βλέμματός. Ἀγνοῶ ἀληθῶς ὅποια ὑπῆρξεν ἡ μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων συνεννόησις, γνωρίζω ὅμως ὅτι μετ' αὐτὴν οὐ μόνον οὐδεμία ἐκ μέρους τοῦ Χάρωνος ἀντίρρησης ἡγήρη, ἀλλὰ καὶ τοσαύτης κατὰ τὴν διαπόρθευσιν ἐτύχομεν παρ' αὐτοῦ φιλοφρονήσεως, ὥστε ἡ ψυχὴ τοῦ πρίγκιπος εἰλικρινῶς συνήχθη αὐτῷ τὸν πρὸ μικροῦ ἀπότομον τρόπον του.

Πρὶν ἢ περιέλθῃς τὰ Ἠλύσια πεδία καὶ τὸν Τάρταρον,

μοὶ εἶπεν ἡ ὁδηγός μου, ἅμα τῇ ἀφίξει ἡμῶν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, θὰ ἐπιθυμῇς βεβαίως νὰ παραστῇς εἰς τὴν δίκην τῆς ψυχῆς τοῦ Τιμολέοντος. Πῶς! ἀνέκραξα, δικάζεται ὁ Τιμολέων; Βεβαίως, μοὶ ἀπήντησεν αὕτη, ὡς ἅπαντες οἱ νεκροὶ, δικάζεται καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν τριῶν δικαστῶν τοῦ Ἄδου, τοῦ Μίνωος, Ραδαμάνθυος καὶ Αἰακοῦ, ἀλλ' ἡ δίκη του ἔσται περιεργωτάτη καὶ πολὺ, σοὶ νομικῶς ὄντι, ἐνδιαφέρουσα, διότι κατηγορεῖται ἐπὶ φοβερῷ τινὶ ἐγκλημάτι, ὅπερ ἐγὼ ἀπὸ τοῦδε καλῶ εὐγενῆ πράξιν.

Εἰς τὰς τελευταίας ταῦτας λέξεις ἐνόμισα ὅτι διέκρινα τὴν γυναικεῖαν ἐπιπολαϊότητα, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐφαίνετο ἀποῦσα τῶν λόγων τῆς παραδόξου ταύτης γυναικός, ἀλλ' αὕτη εἰρωνικῶς μεσιδιῶσα καὶ ὡς ἀπαντῶσα εἰς τὰς σκέψεις μου, δέσασά μοι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα, εὐάδιδε ἄνευ θορύβου, μοὶ εἶπεν εἰς τὸ οὐς.

IV

Ὅταν τῇ ἀδείᾳ τῆς ὁδηγοῦ μοὶ ἀφῆρσα τὸ περικαλῦπτον τοὺς ὀφθαλμοὺς μου λεπτὸν ὕφασμα, εὐρίσκω μὴν ἐν μέσῳ ἀμφιθεάτρου τινος, τοῦ ὁποίου ἄπασαι αἱ ἐδραὶ ἦσαν κατελημμέναι ὑπὸ προσώπων ὄλων ἀγνώστων μοι. Κατέχων μίαν τῶν ἐκ τῆς πρώτης σειρᾶς ἐδρῶν ἡδυνάμην νὰ διακρίνω καθαρῶς τὰς πρὸ ἐμοῦ σεδασμίας μορφὰς τῶν

θός διεκρίνα και νεάνιδας καλὰς τὸ εἶδος, ἀλλ' ἦσαν μία ἢ δύο, αἷς δὲ καὶ μόνος κοῦκος δὲν φέρει τὴν ἀνοιξιν.»

Σὰς ἐνθυμήθην, ὦ φίλοι τῆς Χαλκίδος κόραι, καὶ μικροῦ δεῖν δάκρυα ἔτρεχον ἐπὶ τῶν παρειῶν μου!

Συγγνώμην καὶ αὖθις, ὦ συμπολίτιδες τῆς Θέτιδος· ἔκρινα ὡς πολίτης τοῦ συνταγματικοῦ τῶν Ἑλλήνων κράτους καὶ ὑπήκοος τοῦ βασιλείου τῶν Ἑλλήνων, δι' ὃν σὰς εὐχομαι καλὸ δέξιμο· ἡ πλειοψηφία ἔφαγε τὴν μειονοψηφίαν. Δὲν πταίω ἐγώ.

Ἀλλὰ τίς ὁ τοῦ Βολιώτου τύπος; Εἶναι ἀξίος ἀπόγονος τοῦ Ἰάσωνος καὶ ὡς ἐκεῖνος εὗρεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὸ χρυσοῦν δέρα, τοὺς Φελλάχους. Εἶναι ἀληθὲς ἔμπορος, πρῶτον μὲν φεσοφόρος διὰ τὰ μὴ σκανδαλίζη τοὺς Τούρκους, ἤδη δὲ πιλοφόρος καὶ μάλιστα ψηλοκαπελόπουλος. Τὸ ἀνάστημά του εἶναι ὑψηλὸν μᾶλλον, ἡ μορφή του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κανονικὴ, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ καὶ τὸ μέτωπον δεικνύουσιν ἄνδρα μᾶλλον πανούργου. Ὁ Πηλιώτης; Εἶναι ὁ αὐτὸς τοῦ Βολιώτου μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ μὲν ἐνδύεται εὐρωπαϊστὶ, ὁ δὲ ἀκόμη τηρεῖ τὸ βρακοφόρον ἐνδυμα. Πάντες δ' ἔχουσι μεγίστην ἀδυναμίαν εἰς τὰ πολιτικά καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ καὶ ποικίλοι συνδυασμοὶ πρόκειται νὰ γίνωσι καὶ αἱ μικροραδιοιουργίαι ἔφθασαν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης των. Τοὺς κατοίκους τοῦ Βώλου ἀνακρύπτω ὡς Μωραΐτας τῆς Ρούμελης, οὗς οἱ καλοὶ κῆγαθοὶ Εὐβοεῖς καὶ αὐστριακοὺς ὀνομαζοῦσιν.

Τὸ Πήλιον ὅμως ἀριθμεῖ πολλοὺς ἄνδρας καὶ ἰδίως ἡ Ζαγορά, οἵτινες ἐπάθον καὶ εὐηργέτησαν τὸ ἔθνος, ἐξακολουθοῦσι δὲ διὰ τῶν κληροδοτημάτων εὐεργετοῦντες τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα των.

* *

Προσφωνοῦσι τὸν στρατηγὸν ὁ δήμαρχος καὶ ὁ Μητροπολίτης καὶ εἰς διδασκαλός, ὁ κόσμος ζητωκραυγάζει καὶ ὁ

στρατὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁ μὲν διαμένει εἰς τὸν τουρκικὸν τέως στρατῶνα, ὁ δ' εἰς διάφορα καταλύματα ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ κ. Ἀμπελά ὀρισθέντα, ὅστις παρέλαβε τὰ κτίρια παρὰ τοῦ Χιδαγέτ πασᾶ. Ἐπειτα ὁ λαὸς καὶ ὁ στρατὸς διασκορπίζεται εἰς τὰς λεωφόρους, μεθύει καὶ ζητωκραυγάζει, ἐπισκέπτεται τὸν στρατῶνα μέχρις οὗ ἡ νύξ ἐπελθοῦσα ἐκάλεσε τὸ πλῆθος εἰς νέον θέαμα.

Ἐμελλον νὰ καῶσι τὰ πυροτεχνήματα ἐν τῇ πλατείᾳ.

Τὸ πρῶτον ἤδη οἱ Πηλιῶται βλέπουσι τοιοῦτο θέαμα. Αἱ οἰκίαι πᾶσαι εἰσὶ φωταγωγημέναι, καὶ πάντα τὰ ἐν τῷ λιμένι πλοῖα, ἄφθονοι δὲ πύραυλοι διασκορπίζονται εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. Τὸ πλῆθος ζητωκραυγάζει πρὸ ἐκάστης καιομένης ρακέτας, οἱ δὲ παρεπιδημοὶ Μακεδόνες καὶ Ἡπειρώται περιέρχονται τὴν πόλιν καὶ τὰ προξενεῖα, λαμπαδηφοροῦντες καὶ ζητωκραυγάζοντες, προπορευομένης τῆς ἰδιωτικῆς μουσικῆς.

Τὸ θέαμα ἐτελείωσε διὰ τῆς πυρπολήσεως τῶν ἀρχικῶν στοιχείων τῶν ὀνομάτων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ὧν ἕκαστον ἐξαφανιζόμενον ἐπατάγει δεινῶς.

Καὶ ἦν τὸ θέαμα καὶ ἰδίως τὸ τελευταῖον ἐξαισίον.

Αἱ! ἰχάσατε πολὺ σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, οἵτινες δὲν κῦτχίσατε νὰ ἴδῃτε τὸ ρουσακωφικὸν τοῦτο πυροτέχνημα.

Ἡ βροχὴ εὐρύστα κατάλληλον στιγμήν νὰ θέσῃ τελείαν καὶ παύλαν, ἤρξατο πίπτουσα σιγαλὴ σιγαλὴ καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἔμεινε τίποτε πλέον ἢ μόνον αἱ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Πηλίου πύραι, αἵτινες ἐφαίνοντο μακρόθεν ὡς πολλοὶ ἀστερισμοὶ Ἀρως.

Τοιαύτη ὑπῆρξε, φίλτατε Καλιβάν, ἡ πανήγυρις. Ἀλλὰ ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἄρ' γε παρήγαγεν ἐν ἡμοῖς;

Βίδον ἀνθρώπους ἐνθουσιῶντας θέσει καὶ ἄλλους φύσει, ἐν γένει δὲ κράμα θελόντων νὰ ἐνθουσιασθῶσιν, ἀλλ' ἀκόμη κατελιγμένων ἐκ τῆς δουλείας, ἔστιν ὅτε καὶ τῶν συμφερόντων, ἅτινα ἀπώλεσαν.

τριῶν τοῦ βασιλείου τοῦ Πλούτωνος δικαστῶν, ἐξ ὧν τὴν τοῦ προέδρου θέσιν κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην κατεῖχεν ὁ Αἰακός, κρατῶν τὸ σκήπτρόν του καὶ τὴν κλεῖδα τοῦ Ἀδου καὶ μᾶλλον τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἀπασχολημένος φαινόμενος, ὡς μέλλων νὰ δικάσῃ ψυχὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ἥτοι Εὐρωπαϊάν, τὴν ψυχὴν τοῦ Κορινθίου Τιμολέοντος. Μολονότι δὲν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν χριστιανικὸν παράδεισον καὶ οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν ἔχω νὰ τὸν ἴδω, φοβούμενος μήπως ἀμαρτήσω εἰς τὴν πίστιν τῶν προγόνων μου, ἥτις εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ οὐχὶ ἡ χριστιανικὴ, ἐμοῦ ὄντος Ἑλληνας καὶ οὐχὶ Ἰουδαίου, οὐχ' ἦττον φρονῶ ὅτι ὁ κλειδοφύλαξ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀδου εἶναι, ἐξ ὅσων εἶδον, πολὺ ἀξιοπρεπέστερος καὶ σοβαρώτερος τοῦ κλειδοφύλακος τοῦ χριστιανικοῦ παραδείσου, τοῦ Ἀγ. πούτεστι Πέτρου, ὡς τὸν περιγράφουσι, διότι ὁ πρῶτος κατέχει τὴν σοβαρὰν τοῦ δικαστοῦ θέσιν ἐν τῷ Ἀδῷ, ἐνῶ ὁ δεύτερος εἶναι ἀπλὸς θυρωρὸς, ὃν θὰ ἀπεκάλουν μᾶλλον φύλακα ἀγαθοεργοῦ τινος καταστήματος ἢ μουσείου, ἀν' ἡθέλατε νὰ ὁμολογήσητε ὅτι μέρος κατοικοῦμενον ὑπὸ γερόντων, προφητῶν, ἐρημιτῶν, καλογέρων, κανδηλαναπτῶν καὶ τινων καλογραιῶν προβεβηκυίας ἡλικίας, δύναται νὰ κληθῇ γηροκομεῖον, πτωχοκομεῖον, νοσοκομεῖον ἢ μουσεῖον, οὐδέποτε ὅμως παράδεισος. Τὴν διαφορὰν ταύτην μεταξὺ τῶν δύο κλειδοφυλάκων ἔσως εὐρίσκουσι λογικὴν καὶ δικαίαν

τινὲς τῶν τὰ ἀριστοκρατικὰ φρονούντων, ἀποβλέποντες εἰς τὴν καταγωγὴν, διότι ὁ μὲν Αἰακὸς ἐκ μεγάλης κατάγεται οἰκογενείας, υἱὸς ὢν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης, ὁ δὲ Ἀγ. Πέτρος ἐκ πτωχῶν ἀλιέων, ἐγὼ ὅμως σημειῶν ἀπλῶς ταύτην, ἀποφεύγω νὰ εἰσδύσω καὶ τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, φοβούμενος κατ' ἀρχὴν τὰς τετριμμένας ὁδοὺς.

Μετά τινα βραχεῖαν σιγὴν, ἐγείρας ὁ Αἰακὸς τὴν κεφαλὴν, προσεκάλεσε τὴν ψυχὴν τοῦ Τιμολέοντος, ἥτις μετὰ σταθεροῦ καὶ βραδέος βαδίζουσα βήματος, προσῆλθε πρὸ τῶν θρόνων τῶν τριῶν δικαστῶν.

Ἄψυχὴ τοῦ Τιμολέοντος, εἶπεν αὐτῇ ὁ δικαστὴς τοῦ Ἀδου, κατηγορεῖται ὅτι ἐν Κορίνθῳ ἐκ προμελέτης ἀπεφάσισεν τὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τυράννου τῆς πόλεως ταύτης φόνον, ὃν ἐξετέλεσαν τῇ προτροπῇ σου καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Ὀρθαγόρος. Τί ἀπολογεῖσαι;

Παράδοξος τύπος κατηγορητηρίου, ἀνέκραξα! Οὔτε ἡμερομηνία τοῦ ἐγκλήματος, οὔτε αἱ συνήθεις τοῦ νόμου ἐκφράσεις; . . . ἀλλὰ τί λέγω! ἐσκέφθην, τὸ ἐγκλημα, δι' ὃ κατηγορεῖται ὁ Τιμολέων, εἶναι κακούργημα καὶ ὅμως οὐτε ἐνορκοί, οὔτε γραμματεῖς, οὔτε μάρτυρες, οὔτε ἐνορκοὶ καταθέσεις μαρτύρων, οὔτε εἰσαγγελεὺς, οὔτε υπεράσπισις ὑπάρχουσι. Ὅποσα ἀληθῶς ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ἀναίρεσως τῆς δίκης ταύτης θὰ εἶχον, ἐάν, ἐν περιπτώσει κα-

Τοιούτοτρόπως ἔληξε καὶ ἡ τελευταία πράξις τοῦ 'Ελλη-
νικοῦ ζητήματος· τώρα ἀφήνω εἰς σὰς μὲν νὰ κρίνητε κατὰ
πόσον ὁ 'Ρήγας ὁ Φερράιος εἶχε δίκαιον γράφων τοὺς στί-
χους :

ὦ μητέρα
Μία ἡμέρα
Μὴν λυπῆσαι θὰ χαρῆς,
Τοὺς σκοποὺς μας
Τοὺς κρυφοὺς μας
Θὰ ἰδῆς καὶ θ' ἀπορῆς.

Εἰς δὲ τὸν φίλον κ. Σουρῆν νὰ παρῶδῃσιν τούτους συμ-
φῶνως πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ἐνθυμούμενος, ὅτι οἱ
εἰς προὔπαντησιν τοῦ στρατοῦ μας ἐλθόντες γύφτοι σὺν
ντουμπελεκίοις, ζουρνάσι καὶ σημαίαις ἐκδηλοῦντες τὴν χα-
ράν των,

Ἐσούρεζον λυσσώδως.

Κλείων δὲ καὶ ἐγὼ τὴν ἐπιστολήν μου ταύτην, περίμενε
ἀκόμη μίαν, τὴν καὶ τελευταίαν ἐν ἣ θὰ ἀναγράψω ἐπει-
σόδιά τινα.

Μοι φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τῆς ἐπιστολῆς μου ἀντὶ ἀπο-
θεώσεως ὑπέστην τελείαν ἀποκολοκύνθωσιν.

Μπλούμ.

ΑΤΙΜΙΑ.

Καὶ τώρα νέο ζήτημα μὲ τὰ Ταχυδρομεῖα !
Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτα θαρρῶ, ἀν προστεθῇ

Ἐστῆς τόσαις ἀτιμίαις μας καὶ ἄλλη ἀτιμία,
Κι' ἡ τόση κλασικότης μας καὶ πάλι λασπωθῇ.
Σὰς συμβουλεύω, Ἕλληνες, μὴν τρώγεσθε γι' αὐτά,
Καὶ ὁ Σουλτάνος, φαίνεται, τὰ κάνει χωρατά.

Τὰ κάνει ἐξεπίτηδες νὰ μᾶς καταφοβίσῃ,
Εἰξεύρει πῶς γιὰ τίποτα μᾶς πάει ριπιτί,
Καὶ θέλει μὲ τὸν φόβο μας κι' ἐκεῖνος νὰ γλεντίσῃ,
Καὶ τῶν ταχυδρομείων μας τὸ κλείσιμο ζητεῖ.
Μᾶς ἔκαμε ρεντίκολο, μᾶς πῆρε εἰς τὸ χέρι,
Κι' ἀν' ἴλιγο 'μεῖς τὸν ξέρουμε, αὐτὸς καλὰ μᾶς ξέρει.

Ὁ Κουντουριώτης 'στὰ χαρτιὰ ξεθύμανε καὶ πάλι,
Καὶ δὸς του διακοίνωσι καινούρια ξεφουρνίζει,
Μὰ ὁ Σουλτάνος 'στὸν σοφᾶ κουνῶντας τὸ κεφάλι,
Σικτίρ, φωνάζει, πεζεβένγκ, καὶ τὸ χαρτὶ ξεσχίζει.
Καὶ μέσα 'στὸ χασμουρητὸ καὶ μὲς, τὸ μαχμουρλοῦκε
Μὲ τὸ χαρτὶ τοῦ Πρέσβυ μας ἀνάδει τὸ τσιμποῦκι.

Ἀλλὰ κανένας βέβαια γιὰ τοῦτο δὲν θυμόνει,
'Ὅπως κι' ἀν' ἦναι, ὠφελοῦν τοῦ Πρέσβυ τὰ χαρτιὰ,
Κι' ἀν' ὁ Σουλτάνος, Ἕλληνες, μὲ τοῦτα δὲν πυρώνῃ,
Μὰ πέρνει τὸ τσιμποῦκι τοῦ τούλάχιστον φωτιὰ.
Τὸ ἴδιο εἶναι, ἢ αὐτὸς ἢ τὸ τσιμποῦκι καίει,
Σ' αὐτὸ ἡ δικοίνωσις τοῦ Κουντουριώτη φταίνει.

ταδίκης, ἀνέθετέ μοι ὁ Τιμολέων τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῆς
ἐνώπιον τοῦ 'Αρείου Πάγου ! ὦ ! ἐὰν ἐγνώριζον οἱ τῆς
Γῆς δικηγόροι ὅτι ὑπάρχει τοσαύτη ἑλλείψις τοιούτων ἐν τῷ
'Ἀδῃ, ὥστε νὰ δικάζονται καὶ καταδικάζονται αἱ ψυ-
χαὶ ἀνυπεράσπιστοι, βεβαίως πολλοὶ τούτων θὰ κατήρ-
χοντο εὐχαρίστως εἰς αὐτὸν, ζητοῦντες ἕστω καὶ διὰ τοῦ
θανάτου τὴν τοσοῦτον ἐπιθυμητὴν πελατεῖαν, ἥς τὰ θέλ-
γητρα τοσάκις παρ' ἄλλων ἤκουσαν ἐξυμνούμενα !

Αἰφνης, ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἐπίσημος διάψεσις
τῶν περὶ τῆς ἐλλείψεως δικηγόρων ἐν Ἀδῇ σκέψεών μου,
εὐρωστός τις καὶ ζωηρὸς νέος, οὐτινος τὸ ἀγέρωχον ὕψος,
τὸ ἥρεμον καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα καὶ τὸ ἐν γένει ἀτά-
ραχον τῆς μορφῆς ἐδείκνυσεν τὴν ἰσχυράν εἰς ἑαυτὸν πεποι-
θῆσιν, προσελθὼν πρὸ τῶν θρόνων τῶν δικαστῶν καὶ τρίς
πρὸ τούτων ὑποκλιθεὶς ὁ «Τιμολέων ἀπολογεῖται δι' ἐμοῦ»
εἶπε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καὶ μελιρρῦτου.

Τίς εἶναι ὁ συνήγορος οὗτος ; ἠρώτησα τὴν πλησίον μου
καθημένην ψυχὴν. Ὁ Ὁρθὸς Λόγος, ἀπάντησεν αὕτη, δει-
κνύουσα ἐκπληξιν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει μου.

Ἐν μέσῳ τότε νεκρικῆς ὄντως σιγῆς, τοῦ Αἰακοῦ νεύσαν-
τος τῷ νέῳ συνηγόρῳ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀρξῇται λέγων, λα-
βὼν οὗτος στάσιν ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ νὰ βλέπῃ τούς τε δι-
καστὰς καὶ τὸ ἀκροατήριον, ἤρξατο ἀπαγγέλλων διὰ φωνῆς

καθαρᾶς καὶ θελκτικῆς τὰ ἐξῆς περίπου, καθ' ὅσον ἐνθυ-
μοῦμαι.

«Ἡ ψυχὴ, ἥτις δικάζεται σήμερον καὶ ἡ ὁποία μετ' ὀλί-
γων βεβαίως θὰ κοσμήσῃ τὰ Ἡλύσια πεδία, εἶναι ἐξ ἐκεί-
νων, αἵτινες δεικνύουσιν οὐ μόνον ὁποῖαν καὶ ὁπόσῃν τροπο-
ποίησιν τοῦ φυσικοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος κεφαλαίου δύ-
ναται νὰ ἐνεργήσῃ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ
ὁπόσον ὥραϊα πολλάκις προϊόντα παράγει ἡ φύσις ἐν τε τῷ
ὕλικῳ καὶ ἡθικῳ κόσμῳ. Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Τιμολέωντος
ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πολὺ πρὶν ἢ εἶναι τὸ πνεῦμα αὐ-
τοῦ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν,
ἠύξησε πρὸς τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ φιλοπατρίᾳ καὶ γλυκύτητι
τοῦ ἥθους, ἀσπονδον κατὰ τῆς τυραννίας μίσος. Δυστυχῶς
δι' αὐτὸν, τὴν τελείαν τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος
του ἀντίθεσιν ἐπέπευτο ν' ἀπαντήσῃ ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ
του. Ὁ πρωτότοκος ἀδελφός του Τιμοφάνης, φύσεως παρα-
φόρου καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς φιλαρχίας, εἶχε
πέσει τοὺς συμπολίτας του διὰ τινων παρακεκινδυνευμένων
ἐν ταῖς μάχασι ἀνδραγαθίων, ὅτι ἦτο ὁ μόνος ἀξίος τῆς
στρατιωτικῆς τοῦ τόπου διοικήσεως. Καὶ ὄντως πολλάκις
μὲν ἀνέθηκαν αὐτῷ οἱ Κορίνθιοι τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρα-
τιωτικῶν δυνάμεων, τελευταῖον δὲ προθύμως κατέστησαν
αὐτὸν ἀρχηγὸν τοῦ σώματος τῶν τετρακοσίων ξένων μισθο-
φόρων, ὅπερ ἐσχημάτισαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως των»

Ἄν σ' ἄλλους βλάκας τᾶκανε, δὲν θάμηναν κι' ἐκεῖνοι
 Ἐτοῦ Τούρκου τὰ καμώματα μὲ χέρια σταυρωτά,
 Θὰ ἔβραζε ἑστὰ στήθεια των πολεμικὸ καμίνι,
 Γιατὶ δὲν θὰ τὰ νόμιζαν οἱ βλάκες χωρατά.
 Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ἔξυπνοι γιὰ τέτοια τὰ θαρροῦμε,
 Καὶ οὔτε νὰ θυμώσουμε ὀλίγο δὲν ἔμποροῦμε.

Ἄν ἄλλους τόσο εὐκολὰ τὰ νεῦρά των τοὺς πιάνουν,
 Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε καθόλου νευρικοὶ,
 Εἰς τόσα φασκελώματα κι' εἰς ὅ,τι κι' ἂν μᾶς κάνουν
 Συνείθησε ἡ φάρα μας νὰ μένη Στωϊκῇ.
 Τῶν Στωϊκῶν τὸ σύστημα ἀξίζει ὅ,τι πῆς,
 Καὶ δὲν σ' ἀφίνει γιὰ τιμαῖς ποτὲ σου νὰ κοπῆς.

Σὲ δέρνουνε;.. τῆς τρῶς καλὰ καὶ πᾶς εἰς τὴ δουλειά σου,
 Σὲ φασκελόνουν;.. δέχεσαι τὰ φάσκελα βουβός,
 Σὲ φτύνουνε;.. σκουπίζεσαι.. πορνεύουν ἔμπροστά σου;
 Ἐσὺ σφαλᾶς τὰ μάτια σου καὶ φαίνεσαι στραβός.
 Ποτὲ τὸ χρῶμα τῆς ἑντροπῆς δὲν νοιόθεις εἰς τὴ μούρη,
 Μὲ ἄλλα λόγια γίνεσαι ἓνα σωστὸ γαϊδουρί.

Αὐτὸ τὸ θεῖο σύστημα κι' ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε,
 Γιὰ τοῦτο εἰς τὰ φάσκελα ποῦ ἡ Τουρκιὰ μᾶς δίνει,
 Μὲ γαϊδουριοῦ ἀπάθεια σὰν χάχηδες γελοῦμε,
 Γιὰ τοῦτο ἔχει ἡ Ἑλλάς παντοτεινὴ εἰρήνη.

Καὶ ἂν πιστεῦῃ ὁ Χαμίτ φωτιά πῶς θὰ μᾶς δώσῃ,
 Κρῖμα ὅτῃν ἐξυπνάδα του καὶ ὅτῃν πολλή του γινῶσι!

Καλὲ ἐμεῖς ἰδρώσαμε χωρὶς νὰ πάθῃ μύτη
 Νὰ πᾶμε μὲς ὅτῃν Ἡπειρο καὶ μὲς ὅτῃ Θεσσαλία,
 Καὶ νὰ πιστεῦῃ τώρα τιὰ ἡ κοῦτρα τοῦ Χαμίτη,
 Πῶς κάπως θὰ θυμώσουμε γιὰ τὰ ταχυδρομεῖα;
 Δὲν πάει νὰ κουρεύεται! ἔμπορεῖ κι' αὐτὰ νὰ κλείσῃ,
 Καὶ ὅποια ἄλλη τρύπα μας εὐρῇ νὰ τὴν σφραγίσῃ.

Μόνον ὁ Μπούμπουλης ἔμπορεῖ ὀλίγο νὰ φρενιάσῃ,
 Μὰ ξεφρενιάζει εὐκολὰ μὲ ξύδι μιὰ μποτίλια,
 Καὶ σ' ἓνα ἀνδραγάθημα μονάχα θὰ ξεσπάσῃ,
 Νὰ φέρῃ πάλι μερικαῖς μαούναις καὶ τορπίλλια.
 Ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς Ῥωμηοὺς, καθὼς καὶ ἀπὸ μένα
 Θαρρῶ πῶς φόβο γιὰ θυμοὺς δὲν ἔχουμε κανένα.

Καὶ τώρα πέντε φάσκελα εἰς τὰ ταχυδρομεῖα!
 Κι' ὁ κύριος Χατσόπουλος μᾶς γράφει πῶς ὅτὸ Βῶλο
 Ὁ βασιλεὺς ἐπάτησε μὲ κέφι καὶ υγεία,
 Καὶ μάλιστα πῶς ἔφθασε, μᾶς γράφει, καὶ μὲ Σ τ ὅ λ ο,
 Ἀλλὰ τί σ τ ὅ λ ος εἶν' αὐτός, ἐπήρατε χαμπέρι;
 Στοιχηματίζω πῶς γι' αὐτὸ κι' ὁ Μπούμπουλης δὲν ξέρει.

Souris.

φοβούμενοι τὰ λάθη τῶν συμμάχων αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Τιμοφάνης καταχρώμενος τῆς δυνάμεως τοῦ νέου τοῦ ἀξιώματος καὶ καταπατῶν ἀναιδῶς τοὺς νόμους, τὸ δίκαιον καὶ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς τιμῆς, φονεῖ ἀνευ οὐδενὸς δικαστικοῦ τύπου τοὺς προκριτωτέρους τῶν πολιτῶν καὶ ἀνακηρύσσεται τύραννος τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Ὅποσιν τότε ἡσθάνθη λύπην καὶ ὅποιαν δικαίαν ἀγανάκτησιν ἐδοκίμασεν ἡ μεγάλη καρδιά τοῦ φιλοπάτριδος καὶ ἀσπόνδου τῆς τυραννίας ἐχθροῦ Τιμολέοντος! Ἐναντίον τῆς φοβερᾶς καὶ ἀπροσδοκῆς τοῦ ταύτης προδοσίας, ἥτις ἀντηνάκλα ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ οἴκου του, ἐπεχείρησε νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὄπλα τῆς πειθοῦς, ἀλλ' οὔτε αἱ συμβουλαὶ, οὔτε αἱ παραινέσεις, οὔτε αἱ παρακλήσεις, οὔτε τὰ δάκρυα αὐτοῦ, ἡθύνθησαν δυστυχῶς νὰ μεταπείσωσι τὸν τύραννον. Καὶ ἐνῶ ἐντεῦθεν ἀπετύγχανον αἱ προσπάθειαι τοῦ Τιμολέοντος, ἐτέρωθεν ηὔξανον αἱ καταχρήσεις τοῦ Τιμοφάνους καὶ ἐπολλαπλασιαζόντο τὰ τῆς πόλεως δεινά. Ὑποθέτετε καλῶς, νομίζω, ὅ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καθήκοντος βραβεύται, τὴν πάλιν ἥτις ἡγέρθη τότε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μεγάλου πατριώτου, τὴν πάλιν, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ θυσία τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης εἰς τὸν

βωμόν τῆς φιλοπατρίας. Διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπιχειρήσας νὰ μεταχειρισθῇ κατὰ τῆς ἐνόχου ἐπιμονῆς τοῦ ἀδελφοῦ του τὴν πειθῶ, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Αἰσχύλον καὶ Ὁρθαγόραν καὶ τῷ τυράννῳ προσελθὼν μετὰ δακρύων παρεκάλεσεν αὐτὸν ὑποδεικνύων τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, νὰ φεισθῇ τῆς πατρίδος του καὶ ἐνθυμηθῇ τοὺς πρὸς αὐτὴν ὀνέμους του. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπαντήσας κατ' ἀρχὰς μὲν πικρὰν εἰρωνίαν, εἶτα δὲ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς, καὶ ἐννοήσας ὅτι θυσία τοῦ μικροτέρου καθήκοντος εἰς τὸ μεγαλειότερον καθίστατο ἀπαραίτητος, ὅτι ἔπρεπε χάριν τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος του νὰ ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός του, ὃν ἡγάπα καὶ τὸν ὁποῖον διὰ κινδύνου ἄλλοτε τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἔσωσεν ἀπὸ βεβαίου θανάτου, ἀποσυρθεὶς βήματά τινα καὶ ἀναλυθεὶς εἰς δάκρυ, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν, καθ' ἣν στιγμήν οἱ δύο τῶν φίλων του διεπέρων διὰ τῶν ξιφῶν των τὸ στήθος τοῦ τυράννου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀνδρέας Δ. Παπαδιαμαντόπουλος.